

Publicerad 2015-03-01 23:57 av om en Siri

Om att ha ett spöke i sitt rum

Käre Poltergeist

Käre Poltergeist,

Jag måste erkänna att jag börjar bli en aning trött på dina nattliga besök...

Du har inget hyfs, knackar inte ens innan du stiger på, utan bankar håll i mina sovrumsväggar först efter du, utan min tillåtelse, brakar in över tröskeln.

Det är ett evinnerligt utmattande tjat från dig, klagan och skallror, ovårdade naglars rispningar längs min sängkarm.

Det är outhärdliga suckar och stön som blåser över min huvudkudde och mönstrena du skapar i skuggor över mina kvällsgardiner är helt ärligt, avskyvärda.

De stampar och sparkar du uträttar mot mitt smyckesbord, tar jag mycket personligt, då du vet vilka värdefullheter, jag hemlighåller där.

Nypningar och smekningar mot mina lårs mjukaste delar, är i högsta laget ofredande, och att du ibland vilar din tyngd över mig om kvällarna, känns motbjudande.

Min käre Poltergeist, jag vet inte vad din intuition med detta spökande må vara. Jag känner inte dig och du känner definitivt inte mig - förutom min kropps alla rörelser, mina fingrars darrande, mina bens skakande och min blicks flackande.

Du stör min sömn med dina besök, min Poltergeist. Och nu ber jag dig att sluta, jag ber dig att ge dig av och hitta ett annat offer att störa och bråka med. Nu har jag fått nog.

Vi möts inatt, och när du läser detta brev, fastkilat i min fönsterglugg, står jag redan med en sprakande fackla och en präst i högsta hugg. Vi kommer driva dig till andra sängar, för min har redan utstått nog med nattliga vridningar och nersvettade lakan.

Farväl, käre Poltergeist, jag hoppas vi aldrig möts igen men jag lovar att jag kommer sakna dig, när nätterna blir alltför alena.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren om en Siri med Poeter.se id #9942 innehar upphovsrätten